

Den tredie Bataillon har ikke noget videre at tage sig til, og det var da ikke utænkeligt, at den kunde afse en Løjtnant til en af de Batailloner, der enten har Skole eller Rekrutuddannelse. Jeg kan derfor ikke se, at der vil afstedkommes nogen som helst Ulykke for Hæren, eller Forhold, der ere særlig forstyrrende for Arbejdet i Hæren, ved at disse 17 Premierløjtnantspladser staa ledige indtil videre.

Men det mærkeligste er, at man i Flertallet har den Tro, at naar man faar disse Lønninger, faar man de 17 Pladser besatte. Men hvor skal man faa dem fra? Der er ingen, der har meldt sig, og man kan ikke gaa ud paa Torvet og købe eller indkalde 17 Premierløjtnanter. De komme ikke, fordi de ikke ere der. Og hvorfor ere de der ikke? Af to Grunde. Den ene af Grundene til, at der ikke er saa stærk en Tilgang til de faste Officerspladser i Hæren, mener jeg er den, at vi for Øjeblikket staa i Vilde-rede med Forsvarssagen. Der er ingen, som ved, hvorledes det Spørgsmaal vil udvikle sig til sidst, ingen ved, hvilken Hæror-dning der vil resultere af de endelige Forhandlinger, og jeg kan saa godt forstaa, at der ikke er en Fader, som har en Søn, der ønsker at gaa den militære Vej, uden at han siger til ham: Lad være at søge Ansættelse i Hæren, Stillingen er alt for usikker, Forholdene ere alt for uklare, og Du risikerer, naar Du er 42 Aar, at falde for Aldersgrænsen — og det er ret ubehageligt at løbe en saadan Risiko, naar man er 42 Aar. De fleste ville sikkert formane deres Sønner til at søge et civilt Erhverv, som er mere sikkert, naar de endelig ville søge en Embedsstilling. Og jeg kan ogsaa godt forstaa, at unge, velbegavede Mennesker ogsaa ere betænkelige ved, naar de skulle vælge deres Livsstilling, at vælge den militære Løbebane i Stedet for at gaa ind i en civil Etat. Jeg tror, det er en af Hovedgrundene, og derfor bør vi fra alle Sider være interesserede i saa snart som muligt at tilvejebringe en endelig fast Ordning af selve Forsvarsvæsenet, baade med Hensyn til det levende og med Hensyn til det døde Værn; thi det er Betingelsen for i Fremtiden at faa den Tilgang til Officerspladserne, som vi maa ønske.

Men ogsaa en anden Grund tror jeg er medvirkende til, at man ikke har saa stærk Tilgang til de faste Officerspladser som tidligere. Der er, som alle vide, flere Veje, ad hvilke man kan blive fast Officer. Jeg har de to Gange, Hærloven

sidst er bleven revideret, været med til at fastholde Officersskolens yngste Klasse, hvis Opgave det er hvert andet Aar at optage fra de forskellige Hærafdelinger 20 velbegavede unge Mennesker, som ønske Uddannelse til fast Officer, men ikke ere i Besiddelse af det Maal af Kundskaber, som kræves for at blive det. Der har været Modstand mod denne Officersskolens yngste Klasse, men det er lykkedes hidtil at redde den. Modstanden skriver sig væsentlig fra, at man ikke rigtig ønsker at faa Hæren rekrutteret af Mænd, der komme ude fra det store brede Lag, selv om de søge ind gennem denne toaarige Klasse for at erhverve den manglende Kundskabsfyldte. Jeg for mit Vedkommende ønsker selvfølgelig, at de faste Officerspladser skulle beklædes med dygtige Mænd, jeg ønsker intelligente og dannede Officerer, saa godt som nogen kan ønske det, men jeg er imod den Opfattelse, som adskillige desværre have, at Intelligensen og Dannelsen skal søges i Overklassen, i visse Kredse, og ikke godt kan findes ude i det store brede Lag. Noget lignende have vi jo set tidligere i den Modstand, der blev rejst ogsaa her i Rigsdagen, da der var Tale om at give Understøttelse til de saakaldte Bondestuderter. Her er der noget for Administrationen at gøre i Retning af mere at demokratisere Hæren, i Retning af at hidføre et noget andet Syn paa, hvad det gælder om i et Spørgsmaal som dette: hvorledes man skal skaffe Tilgang af dygtige Officersemner til den danske Hær.

De to Grunde, jeg her har nævnt, tror jeg, ere Hovedgrundene til, at Tilgangen er mindre, og jeg er ikke af den Opfattelse som Flertallet, at det er Lønningerne, der er noget i Vejen med. Selv om disse Lønninger nu blive vedtagne, saa — paastaar jeg — mangle vi alligevel de 17 Officerer, vi have dem ikke. Om de komme lettere derigennem, at Lønningen bliver større, det nærer jeg en beskedent Tvivl om. Jeg tror, at Forholdet vil blive det samme. Ja, siger man, men det er dog næsten haardt nok, det er Synd mod disse Premierløjtnanter, hvorom der her er Tale, adskillige af dem ere gifte og have Familie. Jeg antager ikke, at nogen har saa særlig Medlidenhed med de ugifte — det kan man ogsaa se af det Ændringsforslag, Flertallet har stillet om, at for dem, der ere under 25 Aar, ønsker man ikke at gaa til saa høje Lønninger. Men nu med Hensyn til de gifte, ja, der er